

[Formanden.]

blive foretaget valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådets rådgivende forsamling til forsamlingens 16. ordinære samling, der ventes at træde sammen den 20. april 1964.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Socialministeren (Bundvad): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg. (Vedrørende forhøjelse af børnebidrag m. v.).

Som et led i helhedsløsningen gennemførtes ved en lov af 20. marts 1963 et særligt tillæg til personer, der modtager indtægtsbestemt folkepension, invalidepension eller enkepension.

Dette tillæg er fra 1. april 1964 ved lov af 18. december 1963 indregnet i pensionernes grundbeløb, og da ydelserne efter forsorgsloven er sat i forhold til disse grundbeløb, får forhøjelsen umiddelbart virkning for forsorgslovens almindelige underholdshjælp.

Dette gælder imidlertid ikke for normalbidraget, der efter forsorgsloven kan udbetales forskudsvis, eller for bidrag til enker og enkemænd m. fl. eller for børnetillægget til pensionerne.

Da en sådan forskel ikke kan anses for rimelig, finder jeg, at børnebidrag og børnetillæg til pensionerne må forhøjes i samme forhold som pensionerne, og det foreslås derfor i lovforslaget, at der fra 1. april 1964 sker en sådan forhøjelse.

Det har været mit indtryk, at der er grundlag for en yderligere forhøjelse af børnebidragene, og da jeg har været bekendt med, at spørgsmålet har været behandlet i det under socialministeriet nedsatte familiepolitiske udvalg, har jeg anmodet udvalget om at give en redegørelse og en indstilling om eventuelle ændringer i de gældende regler.

Udvalget har, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, undersøgt, om forsorgslovens regler på dette område kan anses for fyldestgørende. Det har herunder undersøgt størrelsen af bidrag og bidragsunderstøttelser i forhold til reallønnen, og resultatet af denne undersøgelse viser,

at reallønnen procentvis er steget en del mere end normalbidraget.

Udvalget har derfor påvist, at der er grundlag for en vis forhøjelse af normalbidraget til udligning af denne forskel.

Jeg kan tiltræde, at det er ønskeligt, at der finder en forhøjelse sted af normalbidraget ud over den af helhedsløsningen nødvendiggjorte forhøjelse.

Der må imidlertid tages et vist hensyn til de personer, der efter privatretlige resolutioner skal yde bidrag svarende til normalbidraget, og da forhøjelsen i øvrigt vil medføre udgifter for statskassen, finder jeg det naturligt, at forhøjelsen gennemføres over en årrække. Bidraget foreslås derfor som nævnt pr. 1. april 1964 forhøjet med et beløb svarende til forhøjelsen af de øvrige sociale ydelser, nemlig ca. 6 pct., og derefter forhøjet igen fra 1. april 1965 med ca. 12 pct., fra 1. april 1966 med ca. 18 pct. og endelig fra 1. april 1967 med ca. 25 pct. i forhold til det i dag gældende bidrag.

Det familiepolitiske udvalg har endvidere i sin indstilling oplyst, at der har vist sig behov for at udvide reglerne om udbetaling af bidrag til et barn, f. eks. når den ene af forældrene er afgået ved døden, uden at der er blevet udfærdiget bidragsresolution, skønt der har været grundlag herfor.

Det drejer sig ikke om nogen stor gruppe personer, men adgangen til at få bidrag er meget vigtig for disse enlige forsørgere, og der er derfor i forslaget optaget en bestemmelse herom.

Endelig har det familiepolitiske udvalg undersøgt spørgsmålet om indtægtsgrænsen for adgang til udbetaling af bidragene.

Efter de gældende regler er det ikke noget betydeligt antal personer, der ikke har adgang til at få bidrag forskudsvis udbetalt.

Udvalget har derfor fundet, at det kan være rimeligt helt at ophæve indtægtsgrænsen for forsørgere for adgangen til forskudsvis udbetaling af bidrag. Denne tanke har tidligere været fremme, og det vil også efter min mening være rimeligt engang at afskaffe indtægtsgrænsen for adgang til forskudsvis at få udbetalt børnebidrag. Da dette vil medføre udgifter for statskassen, vil det dog være naturligt at se på spørgsmålet i forbindelse med en overvejelse af

[Socialministeren.]

andre familiepolitiske spørgsmål, og der er derfor ikke i det foreliggende lovforslag medtaget nogen bestemmelse herom. Jeg finder det imidlertid vigtigt, at der allerede nu sker en forhøjelse af bidrag til børn efter forsorsloven og børnetillæg til pensionister, og jeg skal derfor anbefale det foreliggende lovforslag til tingets velvillige og hurtige behandling.

Først foretoges den som punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om folkebiblioteker m.v.

Valgt blev: *Lysholt Hansen, Albertsen, Kaj Andresen, Hougaard, Aage Knudsen, Bjørn Krogh, H. Larsen (Bjerre), Kaj Rasmussen, Kirkegaard, Østergaard, N. Chr. Christensen, Finn Poulsen, Jacob Sørensen, Gertie Wandel, Poul Thomsen, Weikop og O. Mathiasen.*

Derpå genoptoges forhandlingen om den til udenrigsministeren stillede forespørgsel.

(Foregående forhandling findes i tidenden, sp. 2669).

Ordføreren for forespørgerne (K. B. Andersen): Denne udenrigspolitiske debat er heldigvis, må man sige, ikke fremkaldt af en akut situation, der kræver omgående stillingtagen af folketinget. Bortset fra den alvorlige spænding på Cypern, som jeg senere skal komme tilbage til, er verdenssituationen først og fremmest i store områder præget af den afspænding, som den højtærede udenrigsminister indledte sin omfattende redegørelse med at pege på. Afspændingen viser sig også deri, at der på adskillige områder er mere åben og uhildet international drøftelse med hensyn til den fremtidige udvikling, end vi ofte har været vant til. Vi er mere i de åbne mulighedsers end i de fastlåste standpunktets periode udenrigspolitisk set.

Der er dog også områder, hvor der netop er anledning til at understrege og glæde sig over kontinuiteten. Jeg tænker her i første række på den nuværende amerikanske præ-

sidents faste forsikringer om i den internationale politik at ville følge præsident Kennedys linje: at forene alle realistiske muligheder for yderligere skridt ad afspændingens vej med en lige så klar fastholden af den styrke, der har været med til at fremkalde den nuværende afspænding.

Der er nu gået 14 dage, siden FN's nedrustningskonference genoptog sine forhandlinger i Genève. Den traktat om forbud mod kernevåbenforsøg, der i fjor blev afsluttet mellem USA, Sovjetunionen og England, har givet de genoptagne forhandlinger en bedre startatmosfære, end vi i tidligere år har kendt. I samme retning har virket de begrænsninger af rustningsudgifterne, som USA og Sovjetunionen har startet uden nogen aftale derom, og uden at der er tale om nogen svækkelse af deres forsvar. De oplæg, som de to stormagter foreløbig har givet i Genève, tyder også på en virkelig vilje til at komme videre ved at stille forslag på en række mindre, men derfor ikke uvæsentlige punkter fremfor de store, alt omfattende planer, der gennem så mange og lange forhandlinger har vist sig ikke at føre frem.

For Danmark må sigtet stadig være det dobbelte: at støtte alle bestræbelser for gennem FN at fremme nedrustningspolitikken, samtidig med at vi søger vor sikkerhed betrygget gennem det regionale forsvarssamarbejde, gennem NATO, hvis fredsbevarende og defensive mål atter blev fremhævet ved NATOs ministermøde i Paris i december.

Igennem hele NATOs eksistens har spørgsmålene af og til været rejst om dette regionale forsvarssamarbejdes fortsatte rimelighed, om dets holdbarhed, om dets værdi. Sådanne røster har også lydt i den situation, hvori vi aktuelt befinder os.

At NATO ikke er et mål i sig selv, som en militær alliance selvfølgelig aldrig kan eller bør være det, er helt klart. Det atlantiske forsvarssamarbejde er et redskab for en fredsbevarende politik, der blev skabt under øst-vestspændinger af en anden og mere uforsonlig karakter end dem, vi kender i dag. Det er imidlertid ikke mit partis opfattelse, at situationen i dag er sådan, at vi har noget alternativ til dette atlantiske forsvarsberedskab.

I forbindelse med bestræbelserne for at